

JUSTITSMINISTERIET

Lovafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 20. april 2009
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsnr.: 2008-730-0767
Dok.: RAJ40954

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 4 vedrørende forslag til lov om ændring af retsplejeloven (Udvidelse af adgangen til i retskendelser om telefonaflytning m.v. at anføre den person, som aflytningen angår) (L 124), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 30. marts 2009.

Brian Mikkelsen

/

Jens Røn

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 4 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende forslag til lov om ændring af retsplejeloven (Udvidelse af adgangen til i retskendelser om telefonaflytning m.v. at anføre den person, som aflytningen angår) (L 124):

”Det fremgår klart af bemærkningerne til lovforslaget, at retsplejelovens betingelser for, at der overhovedet kan foregå telefonaflytning stadig finder anvendelse, herunder at aflytningen skal have afgørende betydning for efterforskningen mv. Men kan ministeren oplyse, hvilke momenter der lægges til grund ved det skøn, der udøves, når politiet skønner, hvilke telefoner der fremover skal aflyttes? Er det eksempelvis tilstrækkeligt for, at der iværksættes overvågning og aflytning af en mobiltelefon, at man er kæreste, samlevende eller ægtefælle med en potentiel kriminel?”

Svar:

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigsadvokaten, der har oplyst følgende:

”Jeg kan vedrørende betingelserne for iværksættelse af telefonaflytning henvise til min udtalelse til spørgsmål nr. 3 fra Folketinget Retsudvalg vedrørende lovforslaget.

Vurderingen af, om betingelserne for iværksættelse af telefonaflytning er opfyldt, herunder om der foreligger bestemte grunde til at antage, at den pågældende telefon benyttes til at give meddelelser til og fra en mistænkt, vil bero på de konkrete omstændigheder og oplysninger i den enkelte sag. Der skal således foreligge oplysninger, der understøtter, at telefonen anvendes til at give meddelelse til eller fra den mistænkte.

Fra retspraksis kan jeg nævne Østre Landsrets kendelse gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2000, s. 481, vedrørende indhentelse af teleoplysninger. Det fremgår, at politiet havde mistanke om, at der havde været flere gerningsmænd om at begå en forbrydelse, og at det derfor måtte formodes, at der havde været telefonisk kontakt mellem disse. Politiets mere generelle betragtninger vedrørende telefonisk kontakt mellem de pågældende fandtes ikke at være tilstrækkelig. Landsretten udtalte således, at der ikke var anført oplysninger, som gav bestemte grunde til at antage, at der i det angivne tidspunkt var givet telefoniske meddelelser af betydning for sagen. Tilladelse til indhentning af teleoplysninger kunne derfor ikke meddeles.

Jeg kan endvidere henvise til afgørelsen gengivet i Tidsskrift for Kriminalret 2007, s. 593, hvor Vestre Landsret tillod telefonaflyt-

ning i en sag, hvor en anonym meddeler havde oplyst, at en bestemt person sammen med andre ville begå røveri mod en penge-transport fra SKAT omkring en nærmere angiven dato. Landsretten tillod aflytning af den mistænkte under henvisning til, at oplysningerne om det planlagte røveri fandtes bestyrket af oplysningerne fra den anonyme meddeler. Landsretten henviste endvidere til, at tidspunktet for røveriet ville falde sammen med sidste frist for kvartalsvis afregning af moms, og at der derfor måtte formodes at være større beløb med pengetransporten end normalt.

Endelig kan jeg nævne Østre Landsrets kendelse gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2001, s. 509, hvor en sigtet var fængslet in absentia for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1 (om grov narkotikakriminalitet). Da sigtede var gået under jorden, men jævnligt ringede til sin mor, ønskedes hendes telefon aflyttet med henblik på at få oplysning om den sigtedes opholdssted. Landsretten tillod aflytningen, idet pågribelsen af en mistænkt var led i efterforskningen. Indgrebet var således af afgørende betydning for efterforskningen, ligesom de øvrige betingelser for indgrebet var opfyldt.

Disse kendelser og praksis i øvrigt viser, at det som udgangspunkt ikke er tilstrækkeligt, at der alene foreligger oplysning om, at den telefon, der ønskes aflyttet, tilhører en person med relationer til den mistænkte. Der skal tillige være oplysninger, der understøtter formodningen om, at den pågældende telefon benyttes til at give meddelelse til eller fra den mistænkte. Efter de gældende regler i retsplejeloven vil der således kunne foretages aflytning af telefoner, der tilhører f.eks. den mistænktes kæreste, forældre, venner, bekendte eller arbejdsplads, såfremt der er bestemte grunde til at antage, at der via disse telefoner gives meddelelser til eller fra den mistænkte. På tilsvarende betingelser vil der kunne foretages aflytning af f.eks. telefonautomater eller telefoner på værtshus mv.”

Justitsministeriet kan henholde sig til det, der er anført af Rigsadvokaten.